

21. søndag efter Trinitatis

Salmevalg

497: Jeg råber fast, o Herre

298: Helligånden trindt på jord

634: Du ved det nok, mit hjerte

580: Jesus, dødens overvinder

731: Nu står der skum fra bølgetop

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Han kom nu atter til Kana i Galilæa, hvor han havde gjort vand til vin.

Der var en kongelig embedsmand, hvis søn lå syg i Kapernaum. Da han hørte, at Jesus var kommet fra Judæa til Galilæa, tog han hen til ham og bad ham om at komme med derned og helbrede hans søn; for han lå for døden. Da sagde Jesus til ham: ”Hvi I ikke får tegn og undere at se, tror I ikke.” Den kongelige embedsmand svarede: ”Herre, kom med derned, før mit barn dør.” Jesus sagde til ham: ”Gå hjem, din søn lever.” Manden troede Jesus på hans ord og gik; og allerede mens han var på vej hjem, kan hans

tjenere ham i møde og fortalte, at hans dreng var i live. Hans spurgte dem så ud om, i hvilken time han havde fået det bedre, og de svarede: ”I går ved den syvende time forlod feberen ham.” Da forstod faderen, at det var sket netop i den time, da Jesus havde sagt: ”Din søn lever.” Og han og hele hans husstand kom til tro.

Prædiken

Det spektakulære fascinerer os. Det fantastiske fanger vores opmærksomhed og pirrer vores nysgerrighed, så vi kan glemme alt andet omkring os og forsvinde helt ind i fascinationen over det vidunder, der kræver vores opmærksomhed. Og det er sikkert fint og godt med store armbevægelser, fantastiske fortællinger, effektfulde shows og spektakulære scenerier; men når alt kommer til alt, så er det en helt enkelt sætning som denne: ”Gå hjem, din søn lever,” der betyder noget. Hvad er pomp og pragt sammenlignet med den søn, vi elsker? Hvad er al verdens magt og ære ved siden af trofaste venskaber?

Men det spektakulære fylder bare så meget. Så meget, at vi af og til kan glemme, hvad der er vigtigt. Der er nemlig en ubalance i tilværelsen. En ubalance mellem det almindelige og forunderlige. Det almindelige fylder det meste af vores liv, mens det forunderlige får lov at optage det meste af bevidstheden. Og netop det er én af grundene til, at vi går i kirke; for en af de ting, der sker, når vi går i kirke, er, at vi forunderliggør det almindelige. Vi sætter større ord på hverdagen, end de ord, vi bruger til daglig.

Alligevel er der en ubalance, og den ubalance har fået et stærkt udtryk i de bibellæsninger, jeg har læst op ved gudstjenesten i dag. Det, der binder teksterne sammen, er magtens sprog. Lyt for eksempel til teksten fra Paulus' brev til Efeserne:

”Tag derfor Guds fulde rustning på. Spænd sandhed som bælte om lænden, og ifør jer retfærdighed som brynje, og tag som sko på fødderne villighed til at gå med fredens evangelium. Overalt skal I løfte troens skjold, hvormed I

kan slukke alle den ondes brændende pile. Grib frelsens hjelm og Åndens sværd, som er Guds ord.”

Der er en magisk kraft i det her sprog, der drager os. Man kan næsten forestille sig Paulus til hest. Han ridder frem og tilbage foran sin hær, mens han taler for at opmuntre sine trofaste soldater: for sejrens hemmelighed er motivation: Hvis soldaterne tror på det, de kæmper for, så kæmper de dobbelt så godt.

Det militære sprog er dog blevet os fremmed i kirken. Sådan har det ikke altid været. Tænk blot på navne som Frelsens Hær og Kirkens Korshær. Tænk på sproget i Johannes' Åbenbaring, hvor der foregår en kosmisk kamp mellem det gode og det onde. Tænk på Johannes Ewalds salme: Udrust dig, helt fra Golgata. Eller på Grundtvigs salme: I kvæld blev der banket på Helvedes port; hvor korshelten, Kristus, sparker døren ind til helvede, besejrer Fenrisulven og Djævelen, og befrier krigsfangerne. Tænk på Kierkegaard, der i *Frygt og Bæven* taler om ”Troens Ridder”. Vi bruger sjældent den slags sprog i kirken i dag.

Det er måske med god grund, at militærsproget er blevet fremmed for os. For vi har nok set, hvad det sprog har bragt os: Hellige krige, tempelriddere og korstog. Religionskampe mellem kristne og muslimer, hinduister og buddhister. Det er blevet brugt i verdenskrigene: På den tyske Reichsmark, der blev brugt under nazisternes diktatur, stod der ”Gud med os!”

Det militære sprog har en fantastisk tiltrækningskraft, fordi det er så let at forstå: Der er angreb og der er forsvar. Der er dem og der er os. Der er sejr og der er nederlag. Der er magt og der er undertrykkelse. Der er dem, der kommanderer, og dem, der adlyder. Der er skinnende sværd og blanke rustninger. Sproget indgyder respekt. Sproget skaber en verden med et klart defineret hierarki – et hierarki, der er nødvendigt, hvis maskineriet skal fungere.

I militæret kan vi se, hvem der har magten; og i krigen kan vi se, hvem der taber, og hvem der sejrer. Det er det system, to profeter, Jesus og Elisa, støder på, da en

hærfører og en kongelig embedsmand, med al sandsynlighed en befalingsmand i militæret, tager kontakt til dem, fordi de har hørt, at Elisa og Jesus kan helbrede. Begge befalingsmænd tager for givet, at de bliver behandlet med en vis respekt. De tager for givet, at som befalingsmænd, som mænd, der er særligt vigtige, så bliver de også behandlet ekstra godt. Lidt ligesom vi sandsynligvis tager for givet, at dronningen får en ekstra fin behandling, hvis hun skal på hospitalet.

Begge kommer med bestemte forestillinger om, hvad der skal ske. Hærføreren Na'aman forventer et show ud over det sædvanlige, en spektakulær helbredelse med efterfølgende fyrværkeri og fest. Den kongelige embedsmand forventer, at Jesus følger ham 40 km i den modsatte retning – til fods – for at han kan helbrede embedsmandens søn. Men instruktionerne fra Elisa og Jesus er såre enkle: ”Gå hen og bad dig syv gange i Jordanfloden!” og ”Gå hjem, din søn lever!”

Det, der gør forskellen, er Guds Ord. Det, der gør forskellen, er en ukendt magt; en magt, som befalingsmændene ikke kan bøje. En magt, der er virksom i troen, i håbet og i kærligheden. Modsætningen til den dæmoniske, diktatoriske magt, der er virksom i frygten, fortvivlelsen og ligegyldigheden.

Det gør en forskel, om vi går hjem; eller om vi går hjem, fordi Gud har sagt til os: "Gå hjem, din søn lever!" Det er de ord, der gør det almindelige forunderligt. Ordene var tomme, hvis ikke der stod en magt bag ved dem; de var tomme, hvis ikke den magt rent faktisk er i stand til at helbrede sønnen. Alligevel er det ikke helbredelsen, der er pointen i historien. Pointen er, at vi ikke kan bøje Guds magt, og at Guds magt er et ord, der forandrer os.

Guds magt kan vi ikke bøje ved hjælp af sværd og skjold, sådan som de to befalingsmænd forestillede sig det. Guds magt virker i det skjulte. Med sværd og skjold, med militær magt, kan vi destruere, tvinge, indgyde frygt, ødelægge og slå ihjel; Guds magt bygger op, sætter fri, vækker tillid,

skaber, helbreder og opliver. Der er naturligvis mere at sige, både om militær magt og om Guds magt, det kan ikke ubetinget stilles så sort/hvidt op; men hovedlinjerne er alligevel nogenlunde, som de her er fremlagt.

Det gør en forskel, sagde jeg, om vi går hjem, eller om vi går hjem, fordi Gud har sagt: ”Gå hjem, din søn lever!” Det er de kraftfulde ord, som vi hører i evangeliet, i prædikenen, i dåben og i nadveren. Vi hører ordene hver gang, vi perspektiverer vores liv, nemlig ved konfirmationer, vielser og begravelser.

Ved dåben, f.eks., bliver hverdagen oplyst af Guds Ord. Vi møder Gud i ordene, og det forunderlige ved ordene er, at i det øjeblik, vi hører Guds Ord, ser vi vores næste. Den kongelige embedsmand drog ud for at finde Gud og bringe Gud til sin søn; og da han fandt Gud, sendte Gud ham tilbage til hans søn – Gud er allerede hos sønnen.

Med andre ord: Når vi søger Gud i det spektakulære, fører Gud os til det almindelige. Gud vender pilen. Det er i hjemmet, Gud befinder sig, ikke på bjerget. Det er derfor,

vi sidder i rundkreds, når vi fejrer nadver: Vi kommer for at finde Gud, men vi ser vores næste. Det er derfor, vi døber børnene i kirken: Vi kommer for at søge Guds rige, men vi opdager, at Guds rige er midt iblandt os.

Sådan forunderliggør Gud det almindelige, ved at bede os om at se Gud i vores næste.

Og det allerforunderligste, at Gud elsker hver eneste af os, at Gud hører vores navne ved dåben, og giver sit liv for at frelse os, *det* bliver udtrykt i de almindeligste handlinger: måltidet og badet; og på den måde, bliver den forunderligste virkelighed til den største selvfølgelighed.

AMEN!